

Femte söndagen i Påsktiden

Att växa i sanning och tro

Jes 59:20-21; Ef 1:9-14; Joh 17:9-17; Ps. 98: 1b, 2a, 3-4

I Guds; Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.

Älskade vänner. Tänk *'ofärdig'*. Tänk på *en ofärdig*. En ofärdig är en som inte är helt klar; en, kanske, inte fullt utvecklad. Det kan vara en sittmöbel som inte är färdigstoppad, eller en idé som inte är fullt utvecklad. Men många gånger används ordet ofärdig nedsättande – om människor: - ”Han den där är lite ofärdig”, i betydelsen att det skulle fattas denne något, fysiskt eller mentalt; ett handikapp.

Idag, då temat är att växa, skall vi bekanta oss närmre med det ofärdiga och hur detta kan hjälpa oss alla att växa i sanning och tro. Vi skall inte röra oss bland möbler. Inte heller i en fiktiv idévärld, utan bland de av Gud skapade människorna. Därför skall vi börja med att hitta en ofärdig människa att tala om.

Tänk dig att du tittar i en spegel. Vad du ser är dig själv. Se ditt ansikte framför dig och ställ frågan: är jag fulländad? Eller har jag mer att lära? Kan jag växa ytterligare i ande, själ och hjärta? Är jag färdig? Förmodligen ser du i spegeln en person som har mer att lära; som kan växa ytterligare; en person som alltså inte är färdig. Du har nu hittat en människa som är lite ofärdig. Låt oss tala om den.

Men vi skall först ta vägen via en liten språklektion. Bara för att ge ytterligare djup, ställer vi oss frågan varifrån ordet *ofärdig* kommer? Det betyder ju, utöver något som inte är färdigt, *skadad* eller *lytt*. Men *färdig*, med betydelsen *klar*, *redo* eller *beredd*, kommer ursprungligen som ett inlånat ord (*verdich*) från tyskan som betyder *frisk*. I Matteus 12:13 i 1526 års översättning kan man läsa ”Räk vth dina hand, och uthrækte, och wort ferdig såsom then andra”. Med dagens språk läser vi samma vers: ”Räck fram din hand”. Han räckte fram den, och den var nu återställd och lika frisk som den andra.”¹ Det tyska ordet *verdich* kommer från substantivet *vart* (”fahrt”), d v s *färd*. Ordet användes från början om något ”som är i stånd att fara eller gå”. Alltså: om man är frisk att gå så är man färdig. Någon som är ofärdig är således en person som ännu inte är klar att färdas [vidare].

---

¹ Matt 12:13

Så, språklektionen är för stunden färdig och vi är klara att vandra vidare. Låt oss gå till dagens evangelietext i vilken vi hör Jesus bedja: ”Helige Far, bevara dem i ditt namn”. Det är Sonen som inför hemkomsten till sin Fader; i egenskap av överstepräst, ber för dem han står i begrepp att lämna. Han har just avslutat sitt avskedstal till de sina och lyft ögonen mot himmelen, för stunden har kommit. Han vänder blicken hemåt och sträcker sig, i bön, in i evigheten som han är av. Vi hör ”helige Far, bevara dem i ditt namn”. Men vilka är det han ber för?

Vi känner hur han på Fredagen axlade allt där på Korset och överlämnade sig till Fadern. Genom sin död, vet vi, försonade han oss alla med Fadern. Och att han segrade över samma död för att stå upp från den. Han kom tillbaka. Och tiden är nu inne för honom att vända hem och förhärligas. Han är färdig i detta.

I sin bön är det som han redovisar inför Fadern vad han har åstadkommit. Du har, säger han och syftar på sig själv som Kristus, ”gett honom makt över alla människor, för att han ska ge evigt liv åt alla dem som du har gett honom”². Du gav mig att fullborda det verk du gav mig att utföra. ”Jag har uppenbarat ditt namn för de människor som du tog ut ur världen och gav till mig”³ och jag har förhärligat dig på jorden. ”Nu har de förstått att allt som du gett mig kommer från dig”⁴. Jag har inte hållit inne med något, utan ”gett dem de ord som du gav till mig.” Han säger att de har tagit emot orden och att ”de [verkligen] tror att du har sänt mig.”⁵ Inte en enda har gått förlorad, säger han. Utom en; den ”fördärvets man”⁶ som vek bort; förrådde mig och ändade sitt liv för att han skämdes över att inte lita till nåden. Utan att bli färdig ändade Judas sitt liv.

Så vet vi, där dagens evangelietext börjar, vilka det är han ber för. ”Jag ber för dem”; för alla som tagit emot Guds Ord, Jesus Kristus, och som lärt känna honom och som därmed förstår behovet av tillfrisknande; som förstår sin ofärdighet. Han ber för alla oss där han är nu, hos Fadern. Han som åter stod upp [från det döda] står upp för oss ofärdiga inför Fadern.

Men vi hör också Jesus säga att ”jag ber inte för världen”. ”Jag ber inte för världen utan för dem som du har gett mig, för de är dina.” Här finns en exklusivitet. Här talar Jesus om dem som kommit till honom; som funnit vägen, sanningen och livet. Idag kan en sådan exklusivitet uppfattas som mindre korrekt, men notera samtidigt att han inte stänger någon ute från att också komma till honom; också inlemmas för att bli helas och bli färdig. Han pratar om de sina men öppnar för fler att också omfattas av hans böner; höra till honom.

I evangelietexten idag står förhållandet mellan världen; det världsliga och evigheten; det himmelska fram. Kristus lämnar oss kvar här ofärdiga och går själv till Fadern. Han går före och visar vägen. Och från förra söndagen vet vi att han, dessutom, skall komma tillbaka och hämta oss, för att också vi skall vara där han är – hos Fadern.

Betyder detta att vi aktivt skall sträva mot det himmelska? Ja, absolut! I tankar, ord och gärning skall vi växa. Men det betyder inte att vi skall söka döden. Det betyder inte att vi medvetet skall förkorta den tid vi har här. Men när vi sträcker oss mot evigheten växer vi i sanning och tro.

---

² Joh 17:2

³ Joh 17:6

⁴ Joh 17:7

⁵ Joh 17:8

⁶ Joh 17:12

Vi hör i Jesu bön, då han med blicken vänd till sin Fader, säger: ¹¹ ”Jag är inte längre kvar i världen, men de är kvar i världen när jag går till dig”⁷. [...] ”Nu kommer jag till dig. Men jag säger det här medan jag är kvar i världen, för att deras hjärtan ska vara fyllda av min glädje. [...] Jag ber inte att du ska ta dem ut ur världen, utan att du ska bevara dem från det onda.”⁸

Han ber Fadern att vi skall vara kvar här. För vi är ännu inte färdiga. Han säger att vi inte tillhör världen, men att vi skall vara kvar här. Vad är avsikten med att vi blir kvar? Vad vill Gud med det - med oss?

Vi befinner oss, i detta, någonstans mellan skapelsen och evigheten. Gud skapade oss, vilket Jesus i bönen uttrycker ”så har jag sänt dem [oss] till världen”⁹.

Jämför med skapelseberättelsens text om oss: ”Gud skapade människan till sin avbild, till Guds avbild skapade han henne, till man och kvinna skapade han dem. Gud välsignade dem och sade till dem: ’Var fruktsamma och föröka er och uppfyll jorden! Lägg den under er och råd över fiskarna i havet, över fåglarna under himlen och över alla djur som rör sig på jorden!’”¹⁰

Men varför? Jo, vi fick i detta ett uppdrag: att ansvara för skapelsens förvaltning inför Gud. Att genom det uppdraget ära och prisa Gud; att stå upp för Gud inför skapelsen [världen] liksom nu Jesus Kristus, vår Herre, står upp [i bön] för oss inför Gud Fadern.

Detta uppdrag är ett ”growing in being by doing”. Detta är hur vi i praktiken lär oss att växa för att kunna bli färdiga.

Vad Jesus ber om i sin översteprästerliga bön är, på ett vis, att Fadern skall ha fortsatt tillit till oss människor som förvaltare av hans skapelse. Att inte kalla hem sina ambassadörer ännu. Men också att vi må bevaras från den ondskan som finns här för att vi inte skall förföras och vika bort från uppdraget: från vägen, sanningen och livet. Från möjligheten att bli färdiga.

Vi behövs med andra ord här för att bringa reda i kaos. I Guds namn. Enligt den gudomliga planen. Och det är inget litet uppdrag. Det är stort och fint att vara människa! Han räknar med att vi tar vid; att vi i Jesu efterföljd fortsatt står upp för Gud och försvarar ordningen. Då kommer också ordningen att bevara oss. Och i detta ingår att också vi, som Guds barn, kan kalla honom Fader, Abba [eller Pater, Pope, Papa, Father, beroende på vilket tungomål vi råkat växa upp med].

Vi har ett uppdrag. Vi är, som Guds skapelse människa, givna att förvalta denna värld, något som ibland går galet. Det blir ganska ofta fel. Men det är inte så konstigt eftersom vi är lite ofärdiga hela bunten. Och som ofärdiga behöver vi handledning. Som barn och växande individer har vi hjälp av Helig Ande och i Kyrkan. Och vi får också förlåtelse för de fel vi begår. Bara vi är ödmjuka och erkänner vår ofärdighet.

---

⁷ Joh 17:11a

⁸ Joh 17:13-15

⁹ Joh 17:18

¹⁰ 1 Mos 1:27-28

Enligt Guds plan; hans läroplan, är målet att vi, liksom alla heliga som redan är hos Fadern, skall bli färdiga. Vi är inte färdiga förrän vi är hemma. Vi ”tillhör inte världen, liksom inte heller jag tillhör världen, säger Jesus och ber för oss: Helga dem i sanningen: ditt ord, Fader, är sanning. Så som du har sänt mig till världen, så har jag sänt dem till världen. Och jag helgar mig för dem, för att också de ska vara helgade i sanningen.”¹¹

Så bedjer vår Herre, Jesus Kristus för oss. Han vet att vi behöver det. För vi har lite att stå i här i världen. Vi har alla ett kall att växa i sanning och tro.

När vi i ödmjukhet förstår vår ofärdighet
när vi förvaltar oss själva enligt Guds plan
då kan vi förvalta hans skapelse rätt
då växer vi i sanning och tro
Så blir vi färdiga

- Growing in being by doing and praying

---

¹¹ Joh 17:16-19